

HOOFDSTUK EEN

Wie tijdens het sociale seizoen van Londen speurt naar geheimen en schandalen, hoeft eigenlijk maar op één plek te zoeken: de opera.

Al die mensen die uitgedost in hun fraaiste kleren dicht op elkaar gepakt doen alsof ze het drama op het toneel volgen terwijl ze eigenlijk elkaar in de gaten houden? Het is een perfect broeinest voor intriges.

En dat is precies waarom ik er was.

Het Royal Opera House doet mij altijd denken aan de etalage van een patisserie: een en al wit en klatergoud, alsof de krullende acanthusbladeren gemaakt zijn van fondant – om op te eten. En dan de loges met hun luxueuze stoelen van scharlakenrood fluweel, honderdeenentwintig stuks, in een hoog oprijzende hoefijzervorm vol gouden glorie onder een statig koepelplafond. Een volle zaal telt bijna tweeduizend personen – tweeduizend paar gretige ogen, tweeduizend uitgelaten stemmen, ademloos van het geroddel. Het is een hele vertoning.

‘Izzy,’ klonk plots een stem dicht bij mijn oor. ‘Is dat niet de graaf van Rathmore daarginds? Want zo ja, dan is dat zéker niet zijn vrouw die hij bij zich heeft.’

Teresa Wynter is al achttien jaar mijn beste vriendin en ze is veel, maar zeker niet subtiel. Als haar doordringende stemgeluid of de aantekelijke charme van haar brede lach niet genoeg waren om de aandacht te trekken, dan deed het verblindende citroengeel van haar avondjurk dat wel (‘Bij de kleermaker leek het veel meer een soort

lichtgeel, Iz, ik weet het zeker...'). Meerdere hoofden draaiden zich naar de loge waar we zaten om ons gade te slaan. Om háár gade te slaan, moet ik misschien zeggen. De blikken gleden zo langs mij heen. Zoals gewoonlijk was ik weinig meer dan een schaduw, amper een flikkering ergens aan de rand van het blikveld van de elite. En dat was precies wat ik nodig had.

Wanneer je werkte voor een geheim bureau met vrouwelijke onderzoekers, was onzichtbaarheid best handig.

'Huh?' Het geluid was afkomstig van Teresa's oudtante Louisa, die rechtop in haar roodfluwelen stoel even bevend tot leven leek te komen. 'Wat zei je?' Ze nam ons argwanend in zich op. Wanneer zij zich roerde, was het meestal om haar afkeuring over onze gesprekken kenbaar te maken.

Teresa glimlachte engelachtig. 'Niets, tante.'

Louisa snoof maar hervatte zonder verder commentaar haar gedut. Teresa's oudtante was een dame op leeftijd, doof als een kwartel, die overall moeiteloos in slaap viel. Ze was met andere woorden de perfecte chaperonne, vooral voor Teresa. Mijn vriendin beweerde altijd dat ze zo'n tachtig jaar te laat was geboren, omdat ze ongetwijfeld een schandelijke affaire met lord Byron zou hebben gehad als zich daartoe ook maar de geringste gelegenheid had voorgedaan. Ik geloofde die bewering absoluut en denk dat Byron niet geweten zou hebben wat hem overkwam.

'Over lady Rathmore zou ik me niet al te druk maken,' fluisterde ik Teresa toe zodra ik zeker wist dat Louisa was ingedut. 'Schijnbaar was ze het overspel van haar man beu en is ze met een knappe jonge huisbediende op een uitgebreide rondreis door Europa vertrokken.'

Het kostte me moeite om de tevredenheid niet te laten doorklinken in mijn stem. Dit was het bevredigende resultaat geweest van een van onze lastigere zaken. Lady Rathmore was een cliënt en het had me bijzonder veel voldoening geschonken om haar het chantagemateriaal te overhandigen waarmee ze bij haar rokkenjagende man haar financiële vrijheid kon afdwingen. Zij was immers degene geweest die het geld had ingebracht in het huwelijk.

Teresa zette grote ogen op. 'Hoe wéét jij zulke dingen toch altijd?'

'Ik heb zo mijn bronnen.' Ik streek over de rokken van mijn lichtgrijze jurk, saai en gewoontjes in het gunstigste geval, maar op spectaculaire wijze overschaduwd door de andere aanwezige vrouwen, wier avondjaponnen glanzend afstaken tegen het rode fluweel, als edelstenen in een juwelenkistje. Vader was nu twee jaar dood, maar ondanks de bezwaren van mijn vriendin vond ik de gedachte om afstand te doen van mijn rouwkleding verrassend lastig.

Niet veel later betrad Sylla Banaji de zaal aan de arm van haar vader, sir Dinshaw Banaji, vrijwel recht tegenover waar Teresa en ik zaten. Ze keurde ons geen blik waardig, maar heel wat hoofden draaiden zich in haar richting. Het kaarslicht werd weerkaatst door meer dan één tooneelkijker die opgewonden hun kant op werd gericht, en mensen rekten moeizaam hun hals uit om te zien hoe de beeldschone dochter van de baronet gekleed ging en of ze in interessant gezelschap verkeerde.

Met haar natuurlijke, katachtige gratie en haar hooghartige houding jegens de elite stond de negentienjarige Sylla vaak in het middelpunt van de belangstelling, waar ze ook kwam. Ik zag hoe de menigte haar gretig in zich opnam, hoorde een goedkeurend geroezemoes vanwege haar prachtige verschijning, gekleed in een lichtblauwe met zilverkleurige avondjurk die haar glanzende ravenzwarte haren en de geelbruine goudtint van haar huid benadrukte, met dunne zilveren armbanden die als manchetten langs haar polsen omhoogklommen.

'Wat... originéél,' hoorde ik een vrouw mompelen op een toon die deed denken aan de scherpe smaak van zuur geworden wijn.

Als dochter van lady Anne Stanton en diens in Bombay geboren echtgenoot die in Oxford had gestudeerd, nam Sylla een complexe plaats in binnen de elite. Haar vader mocht dan een dragonder buiten dienst zijn die bijna tien jaar geleden dankzij zijn enorme fortuin en filantropische inspanningen (en zijn vriendschap met de prins van Wales) tot baronet was benoemd, er zouden altijd mensen zijn die niet verder keken dan zijn huidskleur. Of die van Sylla.

Na een poos gleed Sylla's koele blik mijn kant op, hield mijn ogen slechts een fractie van een seconde vast en dwaalde toen verder. Voor mij was de boodschap echter luid en duidelijk: *waag het niet om dit te verknallen.*

Ik slaakte een verongelijkte zucht. Het was niet mijn gewoonte om fouten te maken, maar Sylla behandelde me nog altijd als de onervaren beginneling die ze anderhalf jaar geleden had gerekruteerd. Ik haalde vaders zakhorloge uit mijn buidel tasje, dat verder een parfumflesje, een dichtgeklapte waaier en een zakdoek bevatte. De voorstelling zou pas over ruim een halfuur beginnen; tijd genoeg.

Ik bladerde door het programma in een poging mijn ongeduld te verbergen. Bijna drie jaar geleden had ik *Manon Lescaut* hier in Covent Garden gezien tijdens de première. Ik was toen zestien en vader leefde nog. We hadden in onze familieloge gezeten, die we inmiddels hadden opgegeven. Ik beweerde dat de opera tenslotte vaders grote liefde was geweest en dat de loge nu weinig nut had, terwijl de echte reden was dat ik het me niet kon veroorloven om hem aan te houden.

Mijn dagen hadden toen in het teken gestaan van feestjurken, onschuld en het vinden van een echtgenoot. Het leek een leven geleden, alsof het om iemand anders ging, en eerlijk gezegd was er weinig dat ik miste. Natuurlijk zou ik er alles voor overhebben om vader terug te krijgen... maar de rest? Het leven was tegenwoordig zóveel interessanter.

‘O, wat een prachtige tint roze!’ Teresa’s uitroep bracht mijn aandacht weer terug naar het tafereel voor me. ‘Denk je dat die mij zou staan?’

Ik volgde haar wijzende vinger naar een jurk in een huiveringwekkende kleur die het midden hield tussen paarsig bruin en zalm. ‘Ik denk dat elke kleur jou zou staan,’ zei ik, deels omdat me dat het meest diplomatieke antwoord leek en deels omdat ik het meende.

Teresa lachte schamper, maar ik merkte dat ze tevreden was. ‘Ik draag roze naar het bal in Devonshire House, maar een veel lichtere tint; nu vraag ik me af of dat een goede keus is...’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Misschien moet ik het nog eens bespreken met mijn kleermaker.’

‘Laat die arme vrouw met rust!’ zei ik. ‘Ik ben inmiddels de tel kwijt, zo vaak ben je al van gedachten veranderd over die avondjurk.’

‘Maar hij is voor hét sociale evenement van het jaar.’ Teresa’s toon was vermanend. ‘Misschien wel van het decennium. Als je het mij

vraagt, neem jij het niet serieus genoeg, vooral omdat het gekostumeerd is. Schijnbaar heeft de hertog van Marlborough vijfduizend frank uitgegeven aan een kostuum van Maison Worth; je kunt niet komen opdagen in een of ander oud vod.’

Ik haalde enkel mijn schouders op. Niemand zou ook maar enige aandacht schenken aan wat ik droeg, dus leek het me nauwelijks de moeite waard om me daar druk over te maken. Teresa liet een geirriteerd ‘tss’ horen, maar ging verder met het afspeuren van de menigte.

Plotseling voelde ik mijn nekhalen recht overeind gaan staan en een rilling over mijn huid trekken. Ik hoefde niet op te kijken om te weten waarom.

Max Vane was gearriveerd.

‘Dát,’ zei Teresa, terwijl ze dromerig over mijn schouder keek, ‘is oprecht de knapste man die ik ooit heb gezien.’

Bijna tegen mijn zin volgde ik haar blik en voelde dezelfde fysieke schok die ik altijd voelde wanneer ik Max zag. Ik zou het inmiddels gewend moeten zijn – ik zag hem vaak in het uitgaansleven – en toch ontsnapte ik niet aan die merkwaardige sensatie die half plezierig, half pijnlijk was. Het licht viel op hem in de deuropening van zijn eigen loge, direct naast die van de koningin en slechts twee loges bij Sylla vandaan, waar hij belachelijk knap stond te wezen in een zwarte rokjas en een eenvoudig vest van zwarte zijde die hem als gegoten zaten. Kalm keek hij het theater rond, schijnbaar onaangedaan door wat hij zag.

Ik was inmiddels anderhalf jaar verliefd op Max Vane. Hij had echter geen flauw idee van mijn bestaan.

Wat Teresa zei over zijn knappe uiterlijk was niet overdreven. Max Vane was bijna één meter vijfentachtig lang, gebouwd als zo’n standbeeld van een Griekse held uit de oudheid, en geen enkel maatkostuum kon zijn ongelooflijk brede schouders of zijn goed geproportioneerde spieren verbergen. Zijn gezicht had de perfecte verhoudingen, met een brede kaaklijn en volle lippen, die hij meestal tot een strakke lijn getrokken had. Zijn blonde, licht krullende haar was korter geknipt dan de mode momenteel voorschreef.

Het feit dat iedereen ondanks al deze pluspunten altijd eerst zijn ogen opmerkte, bewees wel hoe bijzonder die waren. Ze hadden een

diepe, warme groentint waarin lichtjes leken te fonkelen – van die ogen waar mensen gedichten over schreven... als ze het type mens waren dat geneigd was tot het schrijven van gedichten. (Ik had het één keer geprobeerd, met een tenenkrommend resultaat waarvan het bewijs direct was vernietigd in de open haard in mijn slaapkamer.)

‘Jammer dat hij altijd zo keurig en serieus is,’ mijmerde Teresa. ‘Volgens mij heb ik hem nog nooit zelfs maar een glimlachje zien vertonen.’

Ik wel. Sterker nog, ik had Max Vane zien schaterlachen.

HOOFDSTUK TWEE

Anderhalf jaar geleden had ik net de zware rouw om vader afgelegd. Ik had altijd al tegenstrijdige gevoelens gehad over het uitgaansleven – veel ervan vond ik saai doch noodzakelijk – maar nu voelden diezelfde sociale evenementen claustrofobisch, verstikkend. De salons vol oplettende ogen veroorzaakten een knagend paniekgevoel in mijn borst dat ik niet begreep en waarmee ik me geen raad wist. Het werd bovendien steeds duidelijker dat moeder, Henry en ik in financiële moeilijkheden verkeerden en de schrijnende zorgen over hoe we het zouden redden – met moeder ziek en Henry op kostschool – hielden me ’s nachts wakker.

Op een avond woonde ik met zo’n tweehonderd andere mensen een huisfeest in Kent bij, met een bal in een grote balzaal.

Het was er warm en druk, en door het gedrang wilde ik het liefst uit mijn eigen huid kruipen. Teresa was er niet en het merendeel van de avond had ik me verstopt in een schemerig hoekje, een glas lauwe limonade in mijn hand en mezelf koelte toewuivend met mijn lege balboekje. Uiteindelijk hield ik het niet meer vol en glipte naar buiten. Het was ongepast dat een jongedame ’s avonds alleen over het terrein wandelde, maar niemand leek ooit echt te letten op wat ik deed.

De eerste frisse lucht die ik opsnoof, voelde als een teug schoon water. Op mijn muiltjes dwaalde ik stil verder de tuin in; weg van de herrie en bedrijvigheid ging ik op in de duisternis. Met elke stap die de afstand tussen mij en de balzaal vergrootte, nam het beklemmende

gevoel op mijn borst af. Al snel bereikte ik een beekje, dat ik volgde tot het breder werd, met water dat zilverkleurig stroomde in het maanlicht. Het was vredig en ik voelde mijn snelle hartslag vertragen en mijn schouders ontspannen.

Althans, totdat ik diep en gebiedend de woorden ‘kom hier’ door de lucht hoorde schallen.

Ik bleef stokstijf staan, gepikeerd door de dwingende toon van het bevel. Met een boos weerwoord op mijn lippen wendde ik me in de richting van de stem, maar de woorden bleken vanaf de andere kant van een grote eik te komen en het gebod was helemaal niet voor mij bedoeld.

Ik gluurde om de boomstam heen. Daar, streng naar het water kijkend en zich geheel niet bewust van mijn aanwezigheid, stond Maximilian William Spencer Vane, de achtste hertog van Roxton.

Op dat moment was ik niet verliefd op Max Vane. Ik had hem natuurlijk eerder gezien in menige drukke balzaal en voelde me enigszins geïmponeerd door de air van macht en privilege die hij uitstraalde, de manier waarop mensen om hem heen fladderden als motten rond een vlam. We woonden dan wel dezelfde feesten bij, maar behoorden tot totaal verschillende kringen. De afstand tussen een hertog en de dochter van een laaggeplaatste baron was enorm, en Vane leek zich zeer bewust van zijn positie – een imponerende en bloedserieuze verschijning tijdens sociale gelegenheden, die erom bekendstond veel belang te hechten aan decorum.

Het was ongewoon dat hij hierbuiten was en in mijn nieuwsgierigheid om te ontdekken tegen wie hij het had, sloop ik voorzichtig dichterbij. Ik hoorde een hoog gejang en ontwaarde een kleine hond van onbestemd ras aan de andere kant van de stroom. Hij stond halverwege het water, alsof hij aan de oversteek was begonnen en toen was verstijfd van schrik. Nu bibberde en jankte hij, schijnbaar niet in staat om ofwel het diepere water over te zwemmen ofwel rechtsomkeert te maken.

Vane zuchtte luid. ‘Ik zei “kom h*í*er”,’ probeerde hij opnieuw bemoedigend.

De hond spitste zijn oren, maar meer ook niet. Het bibberen ging onverminderd door, het gejang werd luider.

‘O wee, als ik je moet komen halen.’ Zijn stem was laag, vol en door-drongen van het lijkige zelfvertrouwen van de stand waartoe hij door geboorte behoorde. ‘Mijn kamerdienaar krijgt een toeval.’

De hond verroerde zich niet en ik beet op mijn lip om een lach te onderdrukken bij de uitdrukking op Vanes gezicht.

Met een nieuwe zucht bukte hij zich en begon zijn schoenveters los te maken. Ik voelde mijn ogen groot worden van schrik toen het tot mijn verwarde brein doordrong dat de knapste man van het land, de beste partij van dit seizoen – van welk seizoen dan ook – op het punt stond zich voor mijn neus uit te kleden.

Ik mag niet kijken, sprak mijn brein me streng toe. *Ik mag absoluut niet kijken*.

(Geloof het of niet, maar we zijn nog steeds niet aanbeland op het punt in het verhaal dat mijn hart hopeloos verloren was.)

Ineens leek de hond een tot dusver onontdekte bron van moed te hebben aangeboord, en schoot met een soort jankerige oorlogskreet het water over, recht op Vane af.

De arme man was net bezig zijn broek uit te trekken en kon enkel nog opkijken voordat een zeer natte, zeer modderige hond uitzinnig blaffend tegen zijn borst aan vloog, waardoor zijn redder in de dop zijn evenwicht verloor en met een luide klets op de glibberige oever belandde.

De hond holde de nacht in – ondankbaar wezen – en liet de hertog van Roxton achter in de modder.

Ik weet niet wat ik verwachtte. Boosheid? Ergernis? Frustratie? Ik was ervan overtuigd dat hertogen zich terdege bewust waren van hun waardigheid. Ik dacht dat er geschreeuw, gescheld, meer dan één vindgrijke verwensing aan het adres van de snel verdwijnende hond zou volgen.

In plaats daarvan gooide de hertog zijn hoofd in zijn nek, waardoor hij nog meer onder de modder kwam te zitten, en begon hard te lachen. Zijn lach was al even mooi als de rest van zijn verschijning: hij begon als een laag gebrom en groeide uit tot iets warmes en onstuimigs.

Dat was het. Het moment waarop ik een siddering door me heen voelde gaan. Het gebeurde snel en onverwacht, als een elektrische

schok, en ik drukte een hand tegen mijn borst alsof ik kon voelen hoe mijn hartslag veranderde.

Toen ik hem daar zag liggen, in het slijk, ongedwongen lachend om zichzelf, was hij niet langer de hertog van Roxton, maar werd hij in mijn gedachten kortweg Max.

Op slag en onverklaarbaar verliefd worden op een volslagen onbekende die niet weet dat je bestaat, is een overweldigende, ongelegen komende ervaring, en ik was me amper bewust van mijn omgeving toen ik me omdraaide en vlug maar voorzichtig het pad weer opzocht.

Zijn gelach stopte. ‘Hallo?’ riep hij. ‘Is daar iemand?’

Ik bleef niet staan maar haastte me terug naar het feest; ondertussen probeerden mijn hersenen de bizarre storm aan gevoelens te verwerken die was ontketend door een mooie maar doodgewone lach.

Kort na het voorval zag ik Max vanaf mijn plek aan de zijkant weer in de feestzaal verschijnen, tot in de puntjes verzorgd, geen haar zat verkeerd. Ik heb geen idee hoe hij dat voor elkaar kreeg – een hertog zal zijn methoden hebben. Niemand wist wat er was gebeurd. Niemand behalve ik. Hij oogde weer streng en serieus, en het feit dat ik wist hoe zijn lach klonk gaf me een verrassend intiem gevoel.

Ik snapte niet hoe ik zo snel mijn hart had verloren. Ik overpeinsde de vreemde gebeurtenissen van het voorgaande halfuur alsof het puzzelstukjes waren, alsof ik alles zou begrijpen als ik maar hard genoeg mijn best deed. Van achter een boom (als een vreselijke voyeur) had ik een hertog in de modder zien vallen, meer niet, en vervolgens was ik wat? Verliefd op hem geworden? Bespottelijk. Tot op heden was ik altijd een meer dan redelijk mens geweest. Ik geloofde niet eens in het hele idee van liefde, het soort dat mensen trof als een pijl in het hart.

Aan de andere kant voelde ik tenminste íets. Na het verdriet over het verlies van vader, na de schokkende ontdekking van de nijpende financiële situatie waarin hij ons had achtergelaten, voelde deze roeke-loze, plotselinge bevlieging kolossaal. Het was een nieuw gevoel, een gevoel dat het harde pantser van verdriet en paniek leek open te breken. Ondanks de wetenschap dat mijn gevoelens onbeantwoord zouden blijven, voelde ik de ooit vertrouwde tekenen van iets wat ik de laatste tijd had gemist: hoop.

Die avond was bovendien op meerdere manieren gedenkwaardig geweest. Het was ook de avond dat ik Sylla ontmoette.

‘Trouwens, dat neem ik terug.’ Door Teresa’s haperende stem schrok ik op uit mijn herinneringen en keerde terug naar het theater, waar ik werk te doen had. ‘Dát is de knapste man die ik ooit heb gezien.’

Mijn vriendin zat kaarsrecht, gespannen als een boog. Ze keek nu naar de man die naast Max stond. Ik fronste mijn wenkbrauwen. Met zijn roodbruine haar, keurig getrimde baard en vrolijke bruine ogen was de vreemdeling aantrekkelijk, maar hij was niet de knápste man in de zaal – objectief gezien tenminste. Toch zag mijn vriendin eruit als iemand die een engelenkoor hoorde zingen. Ik vroeg me af of ik er zo had uitgezien toen ik achter die boom verstopt stond.

Precies op dat moment draaide de man zijn hoofd in onze richting. Zijn ogen vonden die van Teresa. Zij glimlachte. Hij glimlachte. Zij stootte een onwillekeurig ‘O!’ uit. Hij kreeg een dromerige uitdrukking op zijn gezicht. Hij wendde zich tot Max en zei iets. Max keek naar ons en ik voelde mijn eigen hart op hol slaan – maar hij keek helemaal niet naar mij, hij keek naar Teresa. Toen draaiden ze zich om en liepen de deur van hun loge uit.

Teresa liet een lange, langzame ademteug ontsnappen. ‘Izzy,’ zei ze schrill. ‘Izzy, zag je...’

‘Natuurlijk zag ik dat!’ antwoordde ik lachend.

Giechelend wapperde Teresa zichzelf koelte toe met haar programma-boekje. ‘Ik vraag me af wie hij is.’

Dat hoefde ze zich niet lang af te vragen, want al snel klonk er een geluid achter ons, en daar waren ze. Verrast stond ik op, waardoor mijn buidel tasje per ongeluk van mijn schoot op de grond viel. Teresa sprong overeind met een verrukte grijns op haar gezicht.

‘Juffrouw Wynter.’ Max’ stem had een prettige heesheid die een vreemd effect op mijn buik had. ‘Neemt u ons niet kwalijk dat wij u storen.’

Natuurlijk kende Max Teresa, hij was bevriend met haar neef Nick, de nieuwe graaf Wynter. Dankzij haar was ik inmiddels meerdere keren aan Max voorgesteld. Ik werd telkens verscheurd tussen treurig-